

LANDSHOLDSSPILLERE

CHRISTIAN ANDERSEN
2 KAMPE · 1969

SVEND AAGE MØLLNITZ
1 KAMP · 1927

THOMAS LARSEN
2 KAMPE · 1980

ALEX FRIEDMANN
9 KAMPE · 1937-1942

KNUD H.M. ANDERSEN
3 KAMPE · 1937

ERNST NILSSON
40 KAMPE · 1920-1937

ERHARDT JENSEN
1 KAMP · 1916

KARL JENSEN
1 KAMP · 1916-1922

OLE FORSING
5 KAMPE · 1970-1971

MATHIESEN
1937-1945

VILHELM JØRGENSEN
15 KAMPE · 1917-1923

CARL HOLM
3 KAMPE · 1949-1952

ANDERSEN
1933-1937

CARSTEN NIELSEN
1 KAMP · 1975

FLEMMING LUND
1 KAMP · 1972

HANSEN
1935

SVEND ANDRESEN
29 KAMPE · 1970-1975

TORBEN PIECHNIK
7 KAMPE · 1991-1992

HENRY HANSEN
38 KAMPE · 1922-1934

PER FRANDSEN
2 KAMPE · 1990

PIERRE LARSEN
6 KAMPE · 1983

BIRGER JENSEN
6 KAMPE · 1973-1974

POUL NIELSEN
1 KAMP · 1943

MICHAEL MANN
1 KAMP · 1987

OTTO BRESLING
1 KAMP · 1940

PER POUL
5 KAMPE · 1971

KURT HANSEN
3 KAMPE · 1953-1954

FRIDTJOF ST
3 KAMPE · 1920

TEEN RØMER LARSEN
8 KAMPE · 1968-1969

ARNE RØRE
16 KAMPE · 1971

TORBEN NIELSEN
28 KAMPE · 1969-1972

POUL-ERIK TH
3 KAMPE · 1971

PUL CHRISTIANSEN
1 KAMP · 1925

KARL VILH
1 KAMP · 1925

BØRGE HAVN
8 KAMPE · 1975-1977

JOHN ANE
1 KAMP · 1971

Tak for indsatsen

Landsholdsspillere blev hyldet
ved traditionsfest nummer 13

13. gang gik det også godt

Niels Jørgensen fra Masterafdelingen sprang til som fotograf, da der opstod et praktisk problem før årets udgave af traditionsfesten – den 13. i rækken.

Og på næsten alle hans billeder fra selve festen er folk ved at eksplodere af grin – når de da ikke lige sad med mad eller drikke i munden.

Så kan det vel næppe vises tydeligere: Festen var en succes, selv om den var den 13. i rækken.

At der også blev grint under fodboldturneringen - og mens folk indfandt sig og gjorde sig klar til maden -hører bare med til den evige historie. Hvert år gøres der behjertede forsøg på at slå rekorden for flest talte ord. Men den tilhører vist stadig en syklub. Der sidder kvinderne i førersædet.

John Andersen bød velkommen, og der kom den første demonstration af, at traditionsfesten ikke er stivnet i traditioner. For Niels Haarbye sagde ikke til John, at han skulle rejse sig op.

John talte lidt om de gamle klubmedlemmer der var gået bort inden for kort tid. Det var Torben Aagerup, Erik Scharff, Flemming Bovbjerg og Niels "Slagter" Krogh. Derudover var også tidligere toastmaster Flemming Nielsen død.

I respekt blev de klappet fra banen.

Så kunne John Andersen gå i gang med det mere festlige og fortælle om diverse afbud. Målmand Birger Jensen havde nede fra Belgien sendt en sms, hvor han sagde, at i 2020 så kom han i hvert fald. Han skal bare lige have fornyet sit pas.

John fortalte også om manglende tilmelding fra de tidligere toast mastre Flemming Toft og Niels-Christian Holmstrøm, der jo begge har en stor tilknytning til KB. John mente,

Pierre Larsen, Bent "Benner" Kristiansen og Jens Sass Hansen tager slæbet, så vi andre kan bare holde fest. Det ligner noget nær evigt genvalg.

at de havde fået arbejde i billetlugen på den genopførte hal.

John introducerede årets toastmaster. Det var Jan Finn Hansen. Og ham er det næppe alle, der kender, men hvis vi kalder ham Dunte, så hjælper det, konstaterede John.

Dunte ved ikke hvorfor hans forældre begyndte at kalde ham ved det navn næsten før han var født. Men det har virkelig hængt ved. At hans holdkammerater på morgenholdet så mener, at det nu er bedre at kalde ham "Lunte" er en anden ting.

Dunte hører ikke til blandt de mundlamme, men da det fra køkkenet lød: "Sig lige til, når du er klar Dumle" så kom et af aftenens mange latterbrøl – og Dunte grinte med.

En overgang, mens han arbejdede, havde Dunte fantastisk mange mennesker under sig. Han var nemlig graver på Bispebjerg Kirkegård.

Toast master Jan Dunte Finn Hansen klarede jobbet med bravur, selv om han lige skulle vænne sig til mikrofonen. Og så fyrede han lige en vittighed af om en fingeramputation til discountpris. Vilde latterbrøl var belønningen.

En anden solid tradition blev også brudt i aftenens løb. Denne gang af Frank Mathiesen, der gerne vil fortælle vittigheder. Desværre ofte hentet i Otto Leisners gamle arkiv, så vi bare skal krydse pointerne af.

Men denne gang havde Frank lagt sig i selen, og der var indtil flere nye – og gode – vittigheder. Og så kom latterbrølene igen.

I år var der fire debutanter til festen. Sten Johansen, Keld Caspersen, Hans Gregers Jensen og Søren Naundrup Jensen var med for første gang. Det var vist ikke alle, der gav debutantbajere. Det kan jo også blive lidt af en udskrivning med 76 deltagere.

Dem fik Karina og hendes hjælpere i køkkenet beværtet på bedste vis. Maden var som sædvanlig god, der var rigeligt, og man kunne kommet til fadene på en gang.

John Andersen kridtede vanen tro banen op og formåede at mikse alvor med mindetale om de afdøde og så glide over i festlighederne. De begyndte i allerhøjeste grad med hans tale.

Formand Benny Olsen kunne fortælle om en klub hvor næsten alt kører på skinner, selv om Lars Dalsborg lige havde klaget over to løse brædder ude i saunaen, og så må fonden godt score lidt mere på værdipapirerne. Og måske kan bruserne i stueetagen blive afkalket.

Historien skal holdes vedlige

Formand Olsen glædede sig over den nye glastavle med oversigt over landsholdsspillerne

For adskillige år siden foreslog Benner, at man gjorde noget mere ud af markere klubbens historie med f.eks. en tavle med klubbens landsholdspillere i restauranten. Ting tager tid, men ved festen blev tavlen afsløret. Nu kan man på en glastavle se hvilke 45 spillere, der har repræsenteret B 1903 på

A-landsholdet. Det takkede formand Benny Olsen for, da han traditionen tro fortalte om rigets tilstand, hvor han benyttede lejligheden til at takke initiativtagerne bag tavlen. Thomas Brando har som producent også ydet en fin indsats.

Tavlen er med til at give både nuværende og fremtidige medlemmer en indsigt i, hvor stor og indflydelsesrig en fodboldklub B 1903 var – inden vi skabte FC København.

-Jeg kan i øvrigt sige, at der vil komme flere historiske udsmykninger her i restauranten, bl.a. med nogle af de DM-pokaler – eller den ene DM-pokal – vi har tilbage, da de andre blev stjålet for nogle år siden. Men vi har også andre fine pokaler og figurer, som er med til at give et historisk billede af B 1903's virke og store triumfer.

-Sidste år nævnte jeg, at nu efter den store ombygning af klubhuset var færdig, så manglede vi at forbedre forholdene for vores fastansatte i administrationen. Og til det kan jeg tilføje, at efter planen vil administrationen gennemgå en kraftig ombygning her i efteråret, så hvis ellers tidsplanen holder, vil det hele være færdigt til indflytning igen efter nytår.

-Der er kommet nye møbler i kælderen, samme slags stole som her i restauranten, der er blevet lydisoleret, og der er en fastsiddende projektor i loftet, så lokalet kan bruges til kurser, møder og fester mv.

Birger Topp og Gert Jensen fik sig en snak. Måske om tidligere tiders ledergerning eller investeringer i Fonden.

Med hensyn til medlemmer, så har vi igen tilbudt pigefodbold i B 1903, startende for de yngste U5 – U7. Det har ikke betydet, at det er væltet ind med piger, men vi har fået fire, der spiller sammen med drengene i de yngste årgange.

Som noget nyt har vi også tilbudt et nyt koncept kaldet Future, som vores ungdomsmedlemmer kan melde sig til. Kerneindholdet er selvfølgelig fodboldtræning, men der indgår også mental træning, mindfulness, yoga og kostvejledning og meget andet. Et meget spændende projekt, som 75 medlemmer har tilmeldt sig, og som koster lige under 2.000,- kr. for hele året.

-Vores 1. hold i KS klarer sig fint med en plads lige under den absolutte top.

-Det går fortsat godt med økonomien i klubben. Trods ekstra udgifter i forbindelse med ombygningen forventer vi, at vi også i 2019 holder skindet på næsen. Vi må dog nok se i øjnene, at tilskud til medlemmer fra vores støttefond, kan blive noget udfordret i de kommende år, da vi ligesom alle andre kan mærke, at de lave renter påvirker vores udbytte. Men noget skal der nok komme, sagde Benny.

Nordjyderne Poul Kristiansen og tidligere toastmaster Karsten Simensen er faste deltagere. Det udviklede sig en uge senere til et genbesøg, hvor otte fra 69-holdet var i Aalborg. Benny Johansen var naturligvis også med til at grave minderne frem.

Joen Knudsen, Steen Kleeberg og Gregers Jensen fik sig også gode grin i aftenens løb.

Lars Højer og Diego Tur repræsenterer på fineste vis dem der var med for ikke så mange år siden. Her i samtale med Frank Mathisen. De var som aktive med til at føre B 1903 ind i FCK.

Ralph Olsen sprang småboldsturneringen over – måske fordi han vidste, at han ikke kom på hold med Jan Flodin. Men så var der flere kræfter til selve festen,

Keino og Bøf alias Finn Christensen og Benny Nielsen deltog også i løjerne. Og Mikael Sundby kedede sig bestemt heller ikke.

Showmanden Frank Mathisen var bænket sammen med John Larsen og Erik Petersen.

Palle Østersø og Rigo Møgelbjerg i noget der minder om en alvor stund. Dem var der ikke mange af.

Finn Schmidt Jensen, Lars Dalsborg og Michael "Krisser" Kristensen er blandt de faste deltagere.

Konfirmation var vigt

Ole Forsing syntes at familielivet var vigtigere end udsigten til en plads på reservebænken

Af Niels Rasmussen

Med fem kampe på A-landsholdet med en enkelt sejrsgivende scoring til følge, med en enkelt B-landskamp, fem U-landskampe (der alle blev vundet) og tre kampe på Yng-lingelandsholdet gjorde Ole Forsing det nydeligt i den rød-hvide spilledragt. Men vildt prangende var det jo ikke.

Alligevel har han fået en fodboldklub opkaldt efter sig – og det er i hvert bemærkelsesværdigt.

-Jeg blev i 1971 ringet op fra DBU og spurgt, om jeg ville være reserve til en landskamp. Men det ville jeg altså ikke. Dengang fik man jo ikke penge for at stille op, og man blev udtaget til at spille en bestemt plads. Så jeg bedømte mine chancer for at komme på banen til at være lig noget nær nul, siger Ole, der pænt takkede nej.

For der var jo også lige en konfirmation i familien på kampdagen. Så familielivet kom i forreste række.

Den afslappede holdning til fodboldspillet førte til at en nystiftet klub – der bestemt ikke var elitær – valgte at kalde sig Fremad Forsing Bananen, så de kunne spille med hos DAI. Det klubnavn var bestemt ikke blevet accepteret af KBU i 1971.

Ole Forsing blev en profil i dansk fodbold op gennem 1960erne og begyndelsen af 1970erne.

Ikke fordi han var en stjernespiller. Men han var bestemt heller ikke ueffen, og så kunne han trods sine to meter og besindige løbetempo noget ekstraordinært på banen. Han kunne heade, og han kunne bruge sin fysik.

Ole var mest med som back, centerhalf eller centerforward. I ungdomstiden nåede han også at være målmand. Men det var nu i indendørs fodbold, hvor han fyldte godt inde mellem stængerne.

-Det med pladsen på holdet betød ikke så meget for mig. Bare jeg var med, så var jeg tilfreds. Og det var jeg så i perioden fra 1960 til 1973, så tilskuerne havde da en chance for at vænne sig til mig, siger han.

Han blev meldt ind i B 1903 som 10-årig i 1952. Den alder skulle man jo have dengang.

-Jeg rundede lige AB inde på Nørre Alle, fordi jeg kendte Eigil Mølsgaard, der lige som jeg boede på Bispebjerg. Men det kolliderede med mine skoletider, så jeg tog videre til B 1903, hvor min far havde spillet.

Som næsten alle drenge spillede Ole også nede på gaden og i diverse baggårde.

-Det gik ud over skoene, så min mor var ikke specielt lykkelig for at se mig slide sko op næsten hurtigere end hun kunne købe dem.

-Der blev spillet masser af fodbold på Bispebjerg. Lidt længere oppe ad gaden boede Ole Madsen. Jeg kom senere til at spille sammen med ham på udvalgte hold, og jeg kom til at ligge på stue sammen med ham oppe på Gentofte Sygehus, da vi begge havde brækket næsen. Dengang krævede det et hospitalsophold på en uge, mindes han.

Ole var en stor gut allerede som lille.

-Hurtig har jeg aldrig været, men så kunne jeg jo så meget andet. Jeg kunne heade, teknikken var fin, og jeg kunne sparke hårdt. Det førte til en masse mål, og vores lilleputtræner Carlo diskede op med slik som belønning.

Han spillede altid på det bedste hold op gennem ungdomsrækkerne. Det ene år som back, det næste år som centerhalf.

-Henrik Vestergaard er et år ældre end mig, så han spillede centerhalf, når jeg var førsteårs lilleput, drenge etc.

-Vi trænede to gange om ugen og cyklede til udekampene. Længste tur var til Fremad Amager i Sundby.

B 1903 havde Elith Holm i UK i DBU, så Ole og Henrik kom på ynglingelandsholdet i de år, hvor Brønshøj ellers var dominerende.

-Det virkede som om der var et kvotesystem, så visse klubber skulle have spillere med. Så Henrik blev centerhalf, og jeg blev back.

Som 18-årig blev Ole rykket op som senior før tid. 1. holdet var nærmest traditionelt i nedrykningsfare. Men det lykkedes at klare frisag, og så blev det pludselig til bronze i 1963 og 1965.

- Efter 1967 rykkede vi ud, så vi lige skulle ned og vende i 2. division. Vi vandt så turneringen med Erik Dennung som træner. Og så tog det jo alvorligt fart med mesterskaber i både 1969 og 1970 med Bosse Håkansson som træner. Egentlig er jeg mest stolt af mesterskabet i 1970, fordi vi havde så mistet så mange spillere allerede efter det første år, siger Ole, der endda nåede at bliver topscorer i 1. division med sine 18 scoringer.

-Mens mange af holdkammeraterne forsvandt til klubber i udlandet og ofte også til gode penge, så blev det til en enkelt kontakt til Ole.

-Det gik aldrig rigtig op for mig, hvem det var der ringede, så jeg gassede med, at det var nogen der søgte en stor gut til skovhugning i Canada. Professionel fodbold med al den træning havde heller ikke passet mig.

De her gutter har for nogles vedkommende snart kendt hinanden i 70 år. Ole er grad præget klubben på Lyngbyvej, og der har været mange private relationer.

igere end landsholdet

Ole og Bosses knaldhårde fysiske træning var ikke gode venner.

-Skulle vi løbe tre gange rundt om banen, så var der flere der nærmest tog mig med en omgang.

-Men der var en gang, hvor jeg tog fusen på Bosse. Vi var på træningslejr i Rönneby i Sverige, og pludselig var jeg hurtigste mand på en lang tur.

-Jeg var lige smuttet gennem en skov og skar en stor del af ruten. Det passede Bosse særdeles godt, da han så mig komme først. Nu havde hans hårde fysisk træning givet pote. Men den historie holdt kun til Allan Michaelsen kom i mål og fortalte om mit lille fupnummer.

Med sine to meter er Ole nem at få øje på. Og i de gode aktive dage for 50-60 år siden var der heller ingen tvivl om, at her kom Ole Forsing, der havde en speciel vuggende gang.

-Så Kaj Lerby, der jo ikke hørte til de mundlamme, mente at jeg lignede tegneserieanden Daffy, så det døbte han mig.

Ole blev af og til også den store publikumshelt, når han vippede bolden op i hovedhøjde, så han kunne jonglere med den. Og han var ikke til vriste den fra. Han var stor, og han dækkede sig godt.

-I en kamp mod Brønshøj stod jeg og jonglerede fra ben til ben, og dækkede bolden så godt, at den stakkels modstander ikke kunne få fat i den.

-Og så sluttede jeg lige af med at hamre bolden i kassen.

I en kamp mod Vejle kom jydernes målmand Heinz Hildebrandt løbende ud for at tage bolden fra ham, da han jonglerede bolden med panden.

Erik Larsen, Henrik Vestergaard, Børge Rasmussen og Ole Forsing har i den er som en bonus.

Teknisk direktør Bo Skovbjerg kunne byde på et par kampe fra DRs arkiv fra mesterskabskampe mod B 1913 og Hvidovre i 1969. Det var uden lyd, så der blev gættet ivrigt på hvem de forskellige små tændstiksmænd var. Ole Forsing kunne måske finde sig selv. 1969 blev jo indledning til 10 gyldne år med bl.a. tre mesterskaber i 1969, 1970 og 1976 samt en god portion medaljer af anden valør.

-Men så headedede jeg den lige over ham og løb om på anden side og scorede, fortæller Ole.

Om jeg spillede centerhalf eller centerforward var ligegyldigt for mig. Mod AaB var det sjovt at spille i angrebet. For kunne matche Henning Munk Jensen fysisk og var ikke bange for ham, fordi jeg vidste hvordan man dækkede sig, griner Ole.

Allerede i 1963 kom han med i landsholdstruppen på en tur til Israel, Italien og Ungarn.

-Frem's Birger Larsen var skadet som centerhalf, men jeg skulle også uden om Køges Karl Hansen, så jeg fik ikke spilletid.

Ole fik 14 landskampe på de forskellige landshold med en flot statistik. Ni kampe blev vundet, tre blev spillet uafgjort, og to blev tabt.

Da han stoppede, blev han træner i Jægersborg tæt på bopælen. Der var han i tre år samtidig med at familien med Inge og sønnerne Jan og Kenneth blev plejet lige som den civile karriere inden for forsikringsverdenen også skulle passes. Han var 47 år i Topdanmark og fik ofte en hyggesludder om fodbold med kunderne.

Men han begyndte at spille gammelmandsfodbold i B 1903, og det gik godt i mange år, indtil han fik en meget seriøs muskelsprængning som 64-årig. Så var det slut.

Som så mange andre har Ole fået livsvarige bekendtskaber via tiden i B 1903.

-Målmanden Torben Jensen gik jeg sammen med på Grundtvig-skolen, og vi holder stadig tæt sammen som familier. Til et HK-bal i KB-Hallen mødte jeg min kone Inge. Tre uger senere var Torben af sted til et nyt bal uden mig, der nu var optaget. Så mødte han sin kone – der var veninde med min kone. Jeg nåede at spille sammen med Torben på både ungdomslandsholdet og B-landsholdet Da vi havde guldbryllup, var både Erik Larsen og Henrik Vestergaard med.

Ole og Inge tilbringer meget tid på Feddet nede ved Fakse Ladeplads i en campingvogn. Og der bruges meget tid på at følge mange sportsgrene i tv.

-Da jeg blev kæreste med min kone, kom hun til kampene i Parken. Vi er simpelt hen sportsidioter hele banden i familien, så der var ingen sure miner over, at jeg brugte noget tid på at spille fodbold, siger Ole, der nu også følger intenst med i bl.a. håndbold, cykling og badminton.

Jørgen Sjøberg, Erik Larsen og var med til at skaffe de fineste medaljer hjem til klubben for 50 år siden. Birger Lundholm – mest kendt fra Stambordet – hyggede sig med de gamle stjerner.

Debutanten Sten Johansen havde fundet sammen med tidtager Poul Sedam og Dann Schack Petersen

Niels Thorn, Jørgen Lorentzen (næsten skjult) og brødrene Axel og Erik Saabye sad sammen med formanden Olsen, Karsten Jønsson og Thomas Larsen.

Jan Andersen var en af dem, der kom i rampelyset og fik en god kontrakt i Schweiz, da mesterskaberne kom to år i træk.

Der blev fulgt intenst med, da der blev vist gamle filmklip fra DM-året 1969.

Kurt Nielsen, Niels Haarbye og Ken B. Nielsen fik sig i hvert fald en øl hver i aftenens løb

Det var vel nok sjovt. Jørgen Lorentzen og Axel Saabye fik også rørt lattermusklerne

Tidligere holdleder og bestyrelsesmedlem Søren Naundrup skålede med Michael Rohwer Kurt Reitz Nielsen, Niels Haarbye, Ken, Tom Gisselbæk og Carsten Graae.

Niels "Mini" Andersen er som storebror John vel nærmest vaccineret med godt humør, når der er en fest i nærheden

Henrik Imre delte bord med blandt andre Jørgen Juul Jensen og Henrik Ibenfeldt.

Turneringsdirektøren blev vinder

I anledning af at traditionsfesten falder sammen med Halloween skulle den traditionelle småboldsturnering i år spilles med græskar i stedet for bold.

Det havde den initiativrige og engagerede turneringsdirektør Jan Flodin besluttet.

Utallige protester fra publikum, som var bange for at det nye tiltag ville gøre tempoet langsommere, gjorde dog at turneringen startede op på traditionel vis med dommerkast fra de to rutinerede dommere Erik og Pierre Larsen.

Så Jan Flodin fik ikke sin vilje. Til gengæld fik han lov til at vinde turneringen. Der var ikke lige revision på lodtrækningen, men det så da reelt nok ud.

Hold 1 cementerede deres favoritværdighed med en klar 4-1 sejr over hold 2. På den anden bane fedtede hold 4 en ufortjent 1-0

De suveræne turneringsvindere: Michael Rohwer, Ole Witthøft, Søren Nygaard optrådte sammen med Finn "Keino" Christensen, turneringsdirektør og holdsætter Jan Flodin samt Henrik Ibenfeldt.

hjem mod Niels Rasmussens ellers kompetente hold 3.

I anden runde fik hold 3 sat en stopper for hold 1's målmaskine i en spændende 0-0 var kampen og turneringen afgjort. At hold 1 så udnyttede jubelscenerne til at score et trøstmål var uden betydning. Hold 4 blev en sikker vinder med 9 point for de 3 kampe.

I den afgørende tredje runde var det ligegyldigt at hold 2 endelig fik en succesoplevelse med en 3-2 sejr over hold 3. Finalekampen var hold 1 mod hold 4. En intens kamp hvor hold 4 igen viste stor taktisk snilde og lukk-

ede af foran eget mål, så da turneringslederen et minut før tid styrtede afsted i endnu en hurtig (nå ja hurtig nok i hvert fald) omstilling og sikkert sparkede bolden i mål til 2-0

var kampen og turneringen afgjort. At hold 1 så udnyttede jubelscenerne til at score et trøstmål var uden betydning.

Hold 4 blev en sikker vinder med 9 point for de 3 kampe.

Dommerens indsats var rosværdig. Da Erik og Pierre spillede, var de her og der og alle vegne på banen.

Men som dommere var der ikke noget med

Henrik Ibenfeldt i et nydeligt danseskolebuk presset af Kim Lebæk.

Dette mandskab havde kun fem spillere til disposition, så de blev holdt til ilden i alle tre kampe. Tom Gisselbæk, Karsten Jønsson, Mikael Sundby, Kim Lebæk og Lars Dalsborg faldt på ingen måde igennem.

Dette hold kunne glæde sig over, at de kom lige efter dem, blev næst sidst. De berømte marginaler var ikke på holdets side, og Dunte følte sig groft bortdømt, da Erik Larsen vist overså et straffespark. Men der blev trykket på Pyt-knappen, og så prøver vi igen næste år. Henrik "Tiger" Nielsen, Jens Peter Kock, Jan Finn Dunte Hansen, Michael Kristensen, Carsten Graae og Niels Rasmussen var tæt på at komme på præmieskamlen

at løbe i vejen. De kunne såmænd klare dommerjobbet og tjansen som linjedommere i den ene side. Heldigvis var det ikke så koldt, at de skulle vrikkes fri.

Turneringen led igen under at Bo Skovbjerg ikke er sluppet af med sine achilles-seneproblemer. Så vi savnede dynamikken i maskinrummet på midtbanen.

At turneringen er attraktiv, blev demonstreret af Søren Nygaard, der mødte op, selv om han ikke havde tid til at være med til selve festen. Så vil man det her.

Ved præmieoverrækkelsen kunne Jan Flodin så hædre sig selv og sine velvalgte holdkammerater.

Og her røg en tradition.

Vinderne plejer at få fadbamser. Men denne gang var der tophuer til brug i vinterturneringen.

Ærgerligt at Lars Dalsborg ikke var på vinderholdet, for noget atypisk for en fodboldspiller drikker han jo ikke øl.

Poul Sedam styrede tidtagningen på sublim vis. Han fløjtede kampene i gang og han fløjtede dem af. Klasse.

Aktørerne gør sig klar og lader op mentalt i omklædningsrummet hvor pressen usædvanligt fik adgang for kampene gik i gang.

Uden frivillige ingen idræt i Danmark. Erik Larsen og Pierre Larsen brugte deres store erfaring fra elitefodbold som dommere, mens Poul Sedam på næsten enestående vis klarede jobbet som tidtager. Respekt.

Keld Kristensen, Kurt Nielsen, Poul Werner Johansson Lybæk fra morgenholdet, Niels Haarbye, Jens Sass Hansen og Jens Aabling var tæt på, men manglede lige det sidste.

Jens Peter Kock og Ole Witthøft havde begge en lidt tilbagelænet spillestil.

Tak for kampen. Keld Kristensen og Karsten Jønsson kunne også nyde det helt forrygende gode vejr, inden turen gik ind i restauranten

Palle Plankeværk fik sig nogle grinere sammen med Henrik Imre Jensen, Jørgen Juul Jensen og Henrik Ibenfeldt.

Tidligere toast master Tommy Kuglepen Poulsen fik Mikael Sundby til at skrive endnu en autograf til en samling, der må være rekordagtig stor.

Keld Caspersen har i mange år været en yderst velkommen gæst til generalforsamlingerne med gode, relevante spørgsmål. Denne gang var det bare skæg og ballade.

Turneringsvinderne Ole Witthøft, Michael Rohwer, Henrik Ibenfeldt, turneringsleder Jan Flodin og bolderobreren Finn Keino Christensen fik tophuer som førstepremie. Søren Nygaard var smuttet, så han kan hente sin senere.

17 A-landskampe blev det til for John Andersen fra 1975-1979. Så kom Sepp Piontek til som træner, og lærer John skulle på tur med en klasse, og så var det slut med at spille med de allerbedste.

Klubhuset var lyst op og klar til at tage imod de forventningsfulde deltagere. Og forventningerne blev indfriet.

**Niels Jørgensen tog billederne. Niels Rasmussen skrev teksten.
Randi Salzwedell sørgede for layout.
Næste års traditionsfest er vanen tro
sidste fredag i oktober – som er 30. oktober.**